

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

9. března 2017*

„Řízení o předběžné otázce — Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (EU) č. 1215/2012 — Věcná a časová působnost — Občanské a obchodní věci — Exekuční řízení na vymáhání splatné pohledávky veřejného parkoviště — Zahrnutí — Pojem ‚soud‘ — Notář, který vydal usnesení o nařízení exekuce na základě ‚veřejné listiny‘“

Ve věci C-551/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Općinski sud u Puli-Pola (Městský soud v Pule, Chorvatsko) ze dne 20. října 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 23. října 2015, v řízení

Pula Parking d.o.o.

proti

Svenu Klausu Tederahnovi,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Prechal, A. Rosas, C. Toader (zpravodajka) a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: M. Alexejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. července 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Pula Parking d.o.o. M. Kuzmanovićem a S. L. Pacheco-Vinkovićem, odvetnici,
- za Tederahna E. Zadravecem, odvetnik,
- za chorvatskou vládu A. Metelko-Zgombić, jako zmocněnkyní,
- za německou vládu T. Henzem a M. Hellmannem, jako zmocněnci,
- za švýcarskou vládu M. Schöllem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi C. Cattabriga a S. Ječmenica, jakož i M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

* * Jednací jazyk: chorvatština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 27. října 2016,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu nařízení Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci exekučního řízení, v němž stojí Pula Parking d.o.o. proti Svenu Klausu Tederahnovi ve věci návrhu na vymození splatné pohledávky veřejného parkoviště.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Nařízení č. 1215/2012 má právní základ v čl. 67 odst. 4 a čl. 81 odst. 2 písm. a), c) a e) SFEU.
- 4 Znění bodů 3, 4, 10, 26 a 34 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 je následující:

„(3) Unie si stanovila cíl udržovat a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva, mimo jiné tím, že usnadní přístup ke spravedlnosti, zejména uplatňováním zásady vzájemného uznávání soudních a mimosoudních rozhodnutí v občanských věcech. [...]

(4) Určité rozdíly mezi vnitrostátními pravidly pro určení příslušnosti a pro uznávání rozhodnutí ztěžují řádné fungování vnitřního trhu. Je nezbytné přijmout ustanovení, která umožní sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech v mezinárodním ohledu a zajistí rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí přijatých v členských státech.

[...]

(10) Oblast působnosti tohoto nařízení by měla zahrnovat všechny hlavní věci spadající do oblasti občanského a obchodního práva kromě určitých přesně stanovených záležitostí [...]

[...]

(26) Vzájemná důvěra při výkonu spravedlnosti v Unii odůvodňuje zásadu, že rozhodnutí vydaná v některém členském státě by měla být uznána ve všech členských státech, aniž by bylo vyžadováno zvláštní řízení. Dále snaha o menší časovou náročnost a finanční nákladnost přeshraničních sporů odůvodňuje zrušení prohlášení vykonatelnosti před výkonem rozhodnutí v dožádaném členském státě. V důsledku toho by mělo být rozhodnutí vydané soudy členského státu považováno za rozhodnutí vydané v dožádaném členském státě.

[...]

(34) Měla by být zajištěna kontinuita mezi úmluvou [ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32)], nařízením [Rady] (ES) č. 44/2001 [ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42)] a tímto nařízením a za tímto účelem by měla být přijata přechodná ustanovení.

Stejná potřeba kontinuity trvá, i pokud jde o výklad úmluvy [ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech] a nařízení, která ji nahrazují, Soudním dvorem Evropské unie.“

- 5 Kapitola I nařízení č. 1215/2012 je nadepsaná „Oblast působnosti a definice“. Zahrnuje čl. 1 odst. 1, který stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci (*acta iure imperii*).“

- 6 Článek 2 tohoto nařízení stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení se:

- a) ‚rozhodnutím‘ rozumí každé rozhodnutí vydané soudem členského státu bez ohledu na to, je-li označeno jako rozsudek, usnesení, příkaz či nařízení výkonu rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o nákladech řízení vydané soudním úředníkem.

[...]“

- 7 Článek 3 uvedeného nařízení zní takto:

„Pro účely tohoto nařízení zahrnuje pojem ‚soud‘ tyto orgány v rozsahu, ve kterém jsou příslušné v záležitostech spadajících do oblastí působnosti tohoto nařízení:

- a) v Maďarsku je tímto orgánem v případě zkráceného řízení o platebním rozkazu (fizetési meghagyásos eljárás) notář (közjegyző);
- b) ve Švédsku je tímto orgánem v případě zkráceného řízení o platebním rozkazu (betalningsföreläggande) a pomoci (handräckning) vykonávající úřad (Kronofogdemyndighet).“

- 8 Článek 66 odst. 1 a 2 téhož nařízení stanoví:

„1. Toto nařízení se vztahuje pouze na řízení zahájená, na veřejné listiny formálně vyhotovené nebo registrované a na soudní smíry schválené či uzavřené ke dni 10. ledna 2015 nebo po něm.

2. Aniž je dotčen článek 80, použije se nařízení (ES) č. 44/2001 i nadále na rozhodnutí vydaná v zahájených řízeních, veřejné listiny formálně vyhotovené nebo registrované a soudní smíry schválené či uzavřené přede dnem 10. ledna 2015 a spadající do oblasti působnosti nařízení (ES) č. 44/2001.“

Chorvatské právo

- 9 Článek 31 Ovršni zakon (zákon o exekuci, Narodne novine, č. 112/12, 25/13 a 93/14) stanoví:

„1) Podle tohoto zákona je veřejnou listinou faktura [...] výpis z účetnictví, ověřená soukromá listina a jakýkoliv dokument, který je podle zvláštní právní úpravy považován za úřední. Za fakturu je považován rovněž výpočet úroků.

2) Veřejná listina je vykonatelná tehdy, pokud je v ní uvedena totožnost věřitele, dlužníka, jakož i předmět, povaha, rozsah a datum splnění peněžitého závazku.

3) Vedle údajů uvedených v odstavci 2 tohoto článku musí faktura vystavená fyzické osobě, která nevykonává registrovanou činnost, obsahovat informaci pro dlužníka, že v případě nesplnění peněžitého závazku, který se stal splatným, může věřitel na základě veřejné listiny podat návrh na provedení exekuce.

[...]“

- 10 Podle článku 278 zákona o exekuci rozhodují o návrzích na zahájení exekučního řízení založených na veřejné listině notáři.
- 11 V souladu s čl. 279 odst. 1 a 3 tohoto zákona je v případě exekučních titulů místně příslušným notář, v jehož obvodu má povinný bydliště nebo sídlo. Podle článku 38 téhož zákona je tato místní příslušnost výlučná. Soud odmítne návrh na nařízení exekuce podaný k notáři, který není místně příslušný.
- 12 Podle článku 282 odst. 3 uvedeného zákona notář, ke kterému je ve stanovené lhůtě podána přípustná a odůvodněná námitka proti jím vydanému usnesení, postoupí spis za účelem námitkového řízení příslušnému soudu, který rozhodne o námitce v souladu s články 57 a 58 téhož zákona.
- 13 Článek 283 odst. 1 téhož zákona stanoví, že na návrh oprávněného notář opatří doložkou vykonatelnosti vyhotovení usnesení o nařízení exekuce, které vydal, a to ve lhůtě osmi dnů od vypršení lhůty pro podání námítky, nebyla-li námitka podána.
- 14 Podle čl. 58 odst. 3 zákona o exekuci je soud, kterému byl postoupen spis o usnesení, proti němuž byla podána námitka, příslušný zamítnout toto usnesení v rozsahu, v němž toto usnesení nařizuje exekuci, a zrušit přijatá opatření, přičemž řízení pokračuje podle předpisů použitelných v případě podání námítky proti platebnímu rozkazu.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 15 Pula Parking, společnost ve vlastnictví města Pula (Chorvatsko), zajišťuje na základě rozhodnutí radnice tohoto města ze dne 16. prosince 2009, ve znění ze dne 11. února 2015, správu, kontrolu, údržbu a úklid placených veřejných parkovišť uvedeného města, výběr parkovného a další související úkoly.
- 16 Dne 8. září 2010 zaparkoval S. K. Tederahn, který má bydliště v Německu, své auto na placeném veřejném parkovišti ve městě Pula. Společnost Pula Parking vydala S. K. Tederahnovi parkovací lístek.
- 17 Podle smlouvy o parkování, jejíž uzavření vyplynulo z vydání uvedeného lístku, byl S. K. Tederahn povinen zaplatit za tento lístek ve lhůtě osmi dnů od data jeho vydání, po jejímž uplynutí začínají přirůstat úroky z prodlení.
- 18 Protože S. K. Tederahn ve stanovené lhůtě dlužnou částku nezaplatil, podala společnost Pula Parking dne 27. února 2015 na základě „veřejné listiny“ podle článku 278 zákona o exekuci návrh na nařízení exekuce k notáři, jehož kancelář se nachází v Pule.
- 19 „Veřejnou listinou“ vydanou společností Pula Parking byl ověřený výpis z jejího účetnictví, podle kterého byla vzhledem k faktuře ze dne 8. září 2010 splatná ke dni 16. září 2010 částka 100 chorvatských kun (HRK) (přibližně 13 eur).
- 20 Notář na základě tohoto dokumentu vydal dne 25. března 2015 usnesení o nařízení exekuce.
- 21 Sven Klaus Tederahn podal dne 21. dubna 2015 námitku proti tomuto usnesení a v souladu s čl. 282 odst. 3 zákona o exekuci byla věc postoupena Općinski sud u Puli-Pola (Městský soud v Pule, Chorvatsko).

- 22 Sven Klaus Tederahn v rámci své námitky vznesl důvod vycházející z věcné a místní nepříslušnosti notáře, který dne 25. března 2015 vydal usnesení o nařízení exekuce, z důvodu, že notář nebyl příslušný k vydání takového usnesení na základě „veřejné listiny“ z roku 2010 proti německému občanovi nebo občanovi kteréhokoliv jiného členského státu Unie.
- 23 Za těchto podmínek se Općinski sud u Puli-Pola (Městský soud v Pule) rozhodl řízení přerušit a předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Je nařízení č. 1215/2012 použitelné v projednávané věci, a to s ohledem na povahu právního vztahu mezi účastníky řízení?
- 2) Vztahuje se nařízení č. 1215/2012 i na příslušnost notářů v Chorvatsku?“

K předběžným otázkám

K časové působnosti nařízení č. 1215/2012

- 24 Vzhledem k tomu, že se S.K. Tederahn dovolával nepoužitelnosti *ratione temporis* nařízení č. 1215/2012 z důvodu, že k uzavření smlouvy o použití parkoviště došlo před přistoupením Chorvatské republiky k Unii, a sice dne 1. července 2013, je třeba poukázat na to, že akt o přistoupení nového členského státu je založen především na obecné zásadě okamžitého a úplného použití ustanovení unijního práva na uvedený stát, přičemž odchylky jsou přípustné pouze v rozsahu, v němž jsou výslovně upraveny přechodnými ustanoveními (rozsudek ze dne 28. dubna 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, bod 33).
- 25 Pokud jde konkrétně o nařízení č. 1215/2012, je třeba připomenout, že v souladu s jeho čl. 66 odst. 1 se toto nařízení vztahuje pouze na řízení zahájená, na veřejné listiny formálně vyhotovené nebo registrované a na soudní smíry schválené či uzavřené ke dni 10. ledna 2015 nebo po něm.
- 26 Ačkoliv se věc v původním řízení týká vymáhání splatné pohledávky za parkování na základě smlouvy uzavřené před přistoupením Chorvatské republiky k Unii, v projednávaném případě bylo exekuční řízení zahájeno dne 27. února 2015, po vstupu nařízení č. 1215/2012 v platnost, a předkládajícímu soudu byl tento spor předložen dne 21. dubna 2015, z čehož plyne, že takové řízení, jako je řízení dotčené ve věci v původním řízení, spadá do časové působnosti uvedeného nařízení.
- 27 Jak uvedl generální advokát v bodě 33 svého stanoviska, je ostatně obvyklé, že na vymáhání splatných pohledávek se vztahují procesní pravidla platná v době zahájení exekučního řízení, a nikoliv procesní pravidla platná v době podpisu původní smlouvy.
- 28 Závěr uvedený v bodě 26 tohoto rozsudku dokládá rovněž judikatura Soudního dvora vydaná na základě Bruselské úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a o výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, jejíž kontinuitu je třeba zajistit, jak to vyplývá z bodu 34 odůvodnění nařízení č. 1215/2012, pokud jde o výklad čl. 66 odst. 1 tohoto nařízení, podle kterého je jedinou zásadní podmínkou pro použití režimu uvedeného nařízení na spory týkající se právních vztahů vzniklých před dnem vstupu nařízení v platnost, aby řízení bylo zahájeno po tomto datu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. listopadu 1979, Sanicentral, 25/79, EU:C:1979:255, bod 6).

K první otázce

- 29 Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 vykládán v tom smyslu, že exekuční řízení zahájené společností ve vlastnictví územního samosprávného celku proti fyzické osobě s bydlištěm v jiném členském státě za účelem vymožení splatné pohledávky za parkování na veřejném parkovišti, jehož provozováním byla uvedeným samosprávným celkem pověřena tato společnost, spadá do působnosti tohoto nařízení.
- 30 Společnost Pula Parking, chorvatská a švýcarská vláda a Evropská komise v podstatě shodně přiznávají právnímu vztahu dotčenému v původním řízení občanskoprávní povahu ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012.
- 31 Úvodem je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že nařízení č. 1215/2012 do budoucna nahrazuje nařízení č. 44/2001, platí výklad učiněný Soudním dvorem ve vztahu k ustanovením posledně uvedeného nařízení rovněž pro nařízení č. 1215/2012, neboť ustanovení obou těchto unijních předpisů lze kvalifikovat jako rovnocenná (rozsudek ze dne 16. listopadu 2016, Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, bod 26 a citovaná judikatura).
- 32 V tomto ohledu, jak vyplývá z čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, který přebírá pojmy z čl. 1 odst. 1 nařízení č. 44/2001, se oblast působnosti nařízení č. 1215/2012 vztahuje na „věci občanské a obchodní“.
- 33 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že v zájmu toho, aby byla v mezích možností zajištěna rovnost a jednotu práv a povinností vyplývajících z tohoto nařízení pro členské státy a zúčastněné osoby, je nutné pojem „věci občanské a obchodní“ nevykládat jako pouhý odkaz na vnitrostátní právo jednoho či druhého z dotčených států. Uvedený pojem musí být považován za pojem autonomní, který je nutno vykládat s ohledem na cíle a systém uvedeného nařízení, jakož i na obecné zásady vyvozené ze všech vnitrostátních právních řádů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. října 2015, Aannemingsbedrijf Aertssen et Aertssen Terrassements, C-523/14, EU:C:2015:722, bod 29 a citovaná judikatura).
- 34 Za účelem určení, zda dotčená oblast spadá do působnosti nařízení č. 1215/2012, je třeba určit právní vztah, který existuje mezi stranami sporu, a přezkoumat základ a podmínky výkonu podané žaloby (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. dubna 2013, Sapir a další, C-645/11, EU:C:2013:228, bod 34, a ze dne 12. září 2013, Sunico a další, C-49/12, EU:C:2013:545, bod 35).
- 35 V projednávaném případě, jak rovněž uvedl generální advokát v bodech 49 až 51 svého stanoviska, je správa veřejného parkoviště a vybírání parkovného úkolem vykonávaným v místním zájmu, zajišťovaným společností Pula Parking, podnikem ve vlastnictví města Pula. Nicméně třebaže jsou společnosti Pula Parking její pravomoci svěřeny aktem orgánu veřejné správy, nejví se, že by určení splatné pohledávky za parkování mající smluvní povahu ani žaloba na vymáhání této pohledávky, která má za cíl ochránit soukromá práva a která se řídí vnitrostátními předpisy obecného práva použitelného na vztahy mezi jednotlivci, vyžadovaly od města Pula nebo společnosti Pula Parking výkon výsad veřejné moci.
- 36 V tomto ohledu ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, podle všeho vyplývá, což však přísluší ověřit předkládajícímu soudu, že pohledávka za parkování vymáhaná společností Pula Parking není spojena s pokutou, kterou by bylo možno považovat za pokutu vyplývající z aktu orgánu veřejné moci společnosti Pula Parking, a nemá sankční povahu, takže představuje pouze protiplnění za poskytnutou službu.

- 37 Kromě toho se ani nezdá, že si společnost Pula Parking odchylně od pravidel obecného práva vydáním parkovacího lístku zúčastněným osobuje právo vydat exekuční titul, protože po takovém vydání lístku Pula Parking může pouze uplatnit, obdobně jako vystavitel faktury, veřejnou listinu, která jí umožňuje zahájit řízení v souladu s ustanoveními zákona o exekuci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2013, Sunico a další, C-49/12, EU:C:2013:545, bod 39).
- 38 Z toho vyplývá, že právní vztah mezi společnostmi Pula Parking a S. K. Tederahnem musí být v podstatě kvalifikován jako právní vztah soukromého práva, a z toho důvodu spadá pod pojem „věci občanské a obchodní“ ve smyslu nařízení č. 1215/2012.
- 39 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že exekuční řízení zahájené společností ve vlastnictví územního samosprávného celku proti fyzické osobě s bydlištěm v jiném členském státě za účelem vymáhání splatné pohledávky za parkování na veřejném parkovišti, jehož provozováním byla uvedeným samosprávným celkem pověřena tato společnost, přičemž tato pohledávka nemá sankční povahu, nýbrž představuje pouze protiplnění za poskytnutou službu, spadá do působnosti tohoto nařízení.

Ke druhé otázce

- 40 Podstatou druhé předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda musí být nařízení č. 1215/2012 vykládáno v tom smyslu, že notáři v Chorvatsku, kteří v mezích pravomocí, které jim svěřuje vnitrostátní právo, jednají v exekučním řízení na základě „veřejné listiny“, spadají pod pojem „soud“ ve smyslu tohoto nařízení.
- 41 Společnost Pula Parking a chorvatská vláda mají za to, že pro účely nařízení č. 1215/2012 je třeba pojem „soud“ vykládat široce tak, aby zahrnoval nejen soudy *stricto sensu* vykonávající soudní funkce, ale také notáře. Evropská komise, jakož i ostatní zúčastnění uvedení v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie, kteří předložili vyjádření, vyjma švýcarské vlády, která se k této otázce nevyjádřila, mají za to, že aniž je dotčena změna tohoto nařízení, nelze notáře v Chorvatsku považovat za soud ve smyslu tohoto nařízení za účelem exekučního řízení založeného na „veřejné listině“.
- 42 Jak vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora, v případě, že neodkazují na právo členských států, musí být ustanovení nařízení č. 1215/2012 vykládána autonomním způsobem tak, že jsou brány v úvahu obecná systematika, cíle a vývoj tohoto nástroje unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. července 2016, Hőszi, C-222/15, EU:C:2016:525, bod 29 a citovaná judikatura).
- 43 Pokud jde o obecnou systematiku nařízení č. 1215/2012, je třeba poznamenat, že v tomto nařízení je opakovaně odkazováno na pojmy „soud“, „příslušnost“ nebo „řízení“, aniž by byly definovány.
- 44 Název nařízení č. 1215/2012 v této souvislosti odkazuje na „příslušnost“ a článek 66 tohoto nařízení, který se týká použitelnosti *ratione temporis* uvedeného nařízení, uvádí v odstavci 1, že se toto nařízení vztahuje na „řízení“ zahájená ke dni 10. ledna 2015 nebo po něm.
- 45 V kapitole I, nadepsané „Oblast působnosti a definice“, čl. 1 bod 1 tohoto nařízení stanoví, že se toto nařízení vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Článek 2 uvedeného nařízení definuje pojem „rozhodnutí“ tak, že se jím rozumí každé rozhodnutí vydané soudem členského státu bez ohledu na to, jak je takové rozhodnutí označeno.
- 46 Článek 3 téhož nařízení uvádí orgány, které v rozsahu, v němž jsou příslušné v záležitostech spadajících do oblasti působnosti tohoto nařízení, jsou považovány za soudy, a sice v Maďarsku v případě zkráceného řízení o platebním rozkazu je jím notář a ve Švédsku v případě zkráceného řízení o platebním rozkazu a pomoci je tímto orgánem vykonávající úřad. Tento článek se výslovně týká

orgánů, které vyjmenovává, přičemž notáři v Chorvatsku do něj nespádají. Okolnost, že nařízení č. 1215/2012 bylo přijato dne 12. prosince 2012, tedy před přistoupením Chorvatské republiky k Evropské unii, a že technické úpravy *acquis* Unie se vztahovaly výlučně na právní akty Unie přijaté a vyhlášené v *Úředním věstníku Evropské unie* před 1. červencem 2012, je v tomto ohledu irelevantní.

- 47 Pokud jde o funkce notářů, Soudní dvůr kromě toho opakovaně konstatoval, že existují zásadní rozdíly mezi soudními funkcemi a funkcemi notářů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. května 2011, *Komise v. Rakousko*, C-53/08, EU:C:2011:338, bod 103; ze dne 1. října 2015, *ERSTE Bank Hungary*, C-32/14, EU:C:2015:637, bod 47, a ze dne 1. února 2017, *Komise v. Maďarsko*, C-392/15, EU:C:2017:73, bod 111).
- 48 Je rovněž třeba konstatovat, že na rozdíl například od nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 ze dne 4. července 2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení (Úř. věst. 2012, L 201, s. 107), jehož čl. 3 odst. 2 uvádí, že pojem „soud“ ve smyslu uvedeného nařízení zahrnuje nejen soudní orgány, ale rovněž všechny ostatní orgány s pravomocí v těchto věcech, které vykonávají soudní funkce a které splňují určité podmínky, které toto ustanovení vyjmenovává, nařízení č. 1215/2012 neobsahuje žádné obecné ustanovení s takovým účinkem.
- 49 Je tudíž třeba, jak bylo připomenuto v bodě 42 tohoto rozsudku, v rámci projednávané věci posoudit pojem „soud“ ve světle cílů sledovaných nařízením č. 1215/2012, jehož výklad požaduje předkládající soud.
- 50 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle bodu 4 odůvodnění uvedeného nařízení, je nezbytné sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech, aby bylo zajištěno rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí přijatých v členských státech. Jak připomíná bod 26 odůvodnění téhož nařízení, tato zásada vzájemného uznávání je odůvodněna především vzájemnou důvěrou při výkonu spravedlnosti v Unii.
- 51 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, *Aranyosi a Căldăraru*, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 78 a citovaná judikatura).
- 52 V systematicke nařízení č. 1215/2012 se tyto zásady promítají do způsobu zacházení se soudními rozhodnutími soudů členského státu a jejich výkonu, jako kdyby byla tato rozhodnutí vydána v členském státě, v němž je navrhována exekuce.
- 53 Nařízení č. 1215/2012, jehož právním základem je čl. 67 odst. 4 SFEU mající za cíl usnadnění přístupu ke spravedlnosti, zejména prostřednictvím zásady vzájemného uznávání soudních rozhodnutí, tedy směřuje v oblasti spolupráce ve věcech občanských a obchodních k posílení zjednodušeného a účinného systému kolizních norem, uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, kterýžto systém byl založen právními nástroji, v jejichž kontinuitě se toto nařízení nachází, aby byla usnadněna soudní spolupráce za účelem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy (analogicky viz z oblasti policejní a justiční spolupráce v trestních věcech rozsudek ze dne 1. června 2016, *Bob-Dogi*, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 32).
- 54 Vzhledem k cílům sledovaným nařízením č. 1215/2012 musí být tedy pojem „soud“ ve smyslu tohoto nařízení vykládán tak, že je brána v úvahu potřeba umožnit vnitrostátním soudům členských států identifikovat rozhodnutí přijatá soudy jiných členských států a přistupovat s rychlostí požadovanou tímto nařízením k výkonu těchto rozhodnutí. Dodržení zásady vzájemné důvěry při výkonu spravedlnosti v členských státech Unie, na němž je založeno použití uvedeného nařízení, totiž mimo

jiné předpokládá, že rozhodnutí, která mají být vykonána v jiném členském státě, byla přijata v soudním řízení, které skýtá veškeré záruky nezávislosti a nestrannosti, jakož i dodržení zásady kontradiktornosti.

- 55 Tento závěr je podpořen i vývojem nařízení č. 1215/2012. Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [COM(2010) 748 final] na přepracování nařízení č. 44/2001 v tomto ohledu počítal s tím, že do kapitoly I nařízení č. 1215/2012, nadepsané „Oblast působnosti a definice“, bude vložena definice pojmu „soud“, která bude zahrnovat „jakýkoli orgán, kterému členský stát přiznává příslušnost ve věcech spadajících do oblasti působnosti [...] nařízení“. Unijní normotvůrce však tento přístup nezvolil.
- 56 V projednávaném případě, jak během jednání uvedla chorvatská vláda, jsou v Chorvatsku notáři součástí veřejné notářské služby, která je odlišná od soudního systému. Podle ustanovení zákona o exekuci jsou notáři příslušní k rozhodování prostřednictvím usnesení o návrzích na zahájení exekučního řízení založených na veřejné listině. Jakmile je usnesení oznámeno povinnému, tento může podat námitku. Notář, ke kterému je ve stanovené lhůtě podána přípustná a odůvodněná námitka proti jím vydanému usnesení, postoupí spis k posouzení za účelem námitkového řízení příslušnému soudu, který o námitce rozhodne.
- 57 Z těchto ustanovení vyplývá, že usnesení o nařízení exekuce založené na „veřejné listině“, které bylo vydáno notářem, je oznámeno dlužníkovi až poté, co je přijato, aniž by byl tomuto dlužníkovi sdělen návrh, který byl v této věci notáři předložen.
- 58 Ačkoli je pravda, že dlužník má možnost podat námitku proti usnesení o nařízení exekuce vydanému notářem a že se jeví, že notář vykonává pravomoci, které jsou mu svěřeny v rámci exekučního řízení založeného na „veřejné listině“ pod dohledem soudu, kterému notář musí postoupit případné námitky, nic to nemění na tom, že přezkum návrhu na vydání usnesení o nařízení exekuce na takovémto základě, který v Chorvatsku provádí notář, není kontradiktorní.
- 59 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že nařízení č. 1215/2012 musí být vykládáno v tom smyslu, že notáři v Chorvatsku, kteří v mezích pravomocí, které jim svěřuje vnitrostátní právo, jednají v exekučním řízení na základě „veřejné listiny“, nespadají pod pojem „soud“ ve smyslu uvedeného nařízení.

K nákladům řízení

- 60 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 1 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že exekuční řízení zahájené společností ve vlastnictví územního samosprávného celku proti fyzické osobě s bydlištěm v jiném členském státě za účelem vymáhání splatné pohledávky za parkování na veřejném parkovišti, jehož provozováním byla uvedeným samosprávným celkem pověřena tato společnost, přičemž tato pohledávka nemá sankční povahu, nýbrž představuje pouze protiplnění za poskytnutou službu, spadá do působnosti tohoto nařízení.

- 2) Nařízení č. 1215/2012 musí být vykládáno v tom smyslu, že notáři v Chorvatsku, kteří v mezích pravomocí, které jim svěřuje vnitrostátní právo, jednají v exekučním řízení na základě „veřejné listiny“, nespádají pod pojem „soud“ ve smyslu uvedeného nařízení.**

Podpisy.